

נקודות של אור

מאמר יסודי בנבכי החיים שזכינו לשימוע מפי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א – ביום רביעי פרשת אמור תשפ"ה

א. סאדאם הוסיין שולח מיליון דולר...

הימים הם ימי מלחמת המפרץ.

עם ישראל כולו עוקב בחרדה אחר מזימות הרשע של הצורר העיראקי, שמאיים לשגר טילי סקאד ענקיים על יושבי ארץ הקודש – וגם מממש את איומיו.

האזעקה הראשונה מפלחת את הדממה, טיל אימתני עושה את דרכו ממרחק אלפי קילומטרים – אך באופן ניסי אינו מחולל שום נזק.

גם הטיל השני, והשלישי, והחמישי, והשלושים ותשע, כולם עושים את הדרך עד לשטח הארץ – ואף אחד מהם אינו גורם לנזקים.

כמה מהטילים, אפילו לא מתפוצצים. הם נוחתים לכאן, בשלימותם. ממתנים בשקט לחבלנים שיבואו לנטרל את ראש הנפץ האדיר.

כל ראש נפץ כזה, שווה מיליון דולר. לא רק שלא הפסדנו מאותם טילים – גם קיבלנו מתנות...

אמר ר' אשר: זה בדיוק מה שקורה איתנו ברגעי כאב.

כל טיל, הרי, מורכב משני חלקים: יש את המנוע, המבער, זה שדוחף את הטיל במסלול הארוך שלו עד אלינו – ויש את ראש הנפץ האדיר.

אם ראש הנפץ פוגש בסוף המסלול קרקע קשוחה, או בניין יציב מדי, הוא מתנגש ומתפוצץ. אבל אם לא? אם הוא נוחת 'נחיתה רכה'? ראש הנפץ נותר שלם, והמדינה מרוויחה מיליונים...

הכאב, אומר ר' אשר, הוא המבער, המנוע. הקדוש ברוך הוא שולח אור עצום שמגיע ממקור גבוה ונעלם – עד לעומק השאול בו אנו נמצאים...

אם אנחנו מתעקשים להישאר חזקים ושולטים – ה'טיל' הזה מתפוצץ, ואנחנו נשרפים ומתרסקים ממנו.

אבל אם האדם מוכן לקבל את זה? אם הוא מסכים לבטל את רצונו האישי מול רצון השם? לא רק שהוא לא הפסיד, הוא גם זוכה לאוצר אדיר של חיבור אלוקי שטמון דווקא שם, בראש הנפץ...

ב. איפה הסדק?

כשאנחנו מדברים על 'חיבור לבורא' – למה בעצם הכוונה?

איך אנחנו, בני אדם גשמיים, שמוקפים בגוף, יכולים להתחבר למשהו שהוא בלתי מושג מבחינתנו, לאין סוף, למשהו שאי אפשר למשש בידיים?

גם כשיהודי לומד תורה, מחדש חידושים, מצליח להתרכז בתפילה, מקיים מצוות ועושה חסד לאלפים, בסוף בסוף – הוא נשאר בתוך מסגרת של גוף. הוא אמנם מפתח את הגוף הזה, הוא אמנם מקדם את האישיות שלו למקום יותר טוב, יותר משובח, יותר מעודן – אבל הכול נשאר במסגרת שלו.

הגוף הוא 'יש', ישות, והוא עושה איתה עוד 'יש', עוד חלקים שאפשר לראות בעיניים, להעריך ולהתפעל.

עד שהאדם לא מגיע לרגע של חיכוך, עד שהוא לא נאלץ לוותר על הגוף שלו, על הרצונות שלו, על החלומות, על הנחות שלו – הוא לא הופך את ה'יש' שלו לאין, הוא לא מבטל את המסגרת האנושית שלו, והוא לא מתחבר להשם.

הוא אמנם יקבל על זה שכר, כי הוא התאמץ, כי הוא עשה את רצון השם – אבל חיבור לא היה כאן. כי הוא גוף, וכל מה שנעשה במסגרת הגוף, כל מה שמסתדר לך עם הגוף – נשאר מוגבל כמו גוף.

רק באותם רגעים של חיכוך, כשאתה נאלץ לוותר על השאיפה האישית, כשאתה נאלץ לנשון שפתיים, לוותר על ההבנה, לוותר על שליטה, ולהבין שאתה בסך הכול גולם, כשאתה מוכן להעביר את הכתר ממך לריבונו של עולם – רק אז נוצר סדק במסגרת הגופנית שלך, ואתה מתחבר לאין סוף.

ג. רגע של מסירות נפש

כולנו גדלנו על סיפורים של מסירות נפש. יהודים שברגע אחד קידשו שם שמים, קפצו לתוך אש בוערת – והגיעו בבת אחת לעולם שאין כל מלאך ובריה יכולים לשער.

ובאן עולה שאלה גדולה:

אנחנו הרי יודעים שכל אדם הגיע לכאן כדי לתקן משהו בפנשו שלו. החיים הם מסע של תיקון. אחד צריך לתקן את הכעס, השני צריך לתקן פגמים מגלולים קודמים, כל אחד והתיקונים שלו, ועד שלא נתקן את מה שעלינו לתקן – לא נגיע למנוחה נכונה בעולם הבא.

אז מה פשר ה'פרוטקציה' הניתנת לאותן נשמות שמסרו את נפשם בעולם הזה? האם מוותרים להם על כל התיקונים?

אדם כעסן שמסר את נפשו, למה הוא נכנס הישר לגן עדן?

כן.

כי בסופו של דבר, התכלית של כל התיקונים בעולם הזה – הם להגיע להבנה אחת ברורה וחדה: שהסיפור האנושי הוא שום דבר, שהאגו שלי הוא אפס, ושהדבר היחיד שיש כאן בעולם זה תוכנית אלוהית, סיפור אלוהי אינסופי שאין לנו יכולת להבין...

כשהאדם מוסר את נפשו, כשהוא מוכן לוותר על הגוף שלו, על החיים שלו, על כל החלומות והשאיפות והתוכניות והנכסים שיש לו כאן בעולם לטובת הציווי האלוהי – זה אומר שהוא הגיע למסקנה הברורה הזאת, שאין כלום מלבדו יתברך!

במסקנה הבודדת הזו, כבר כלולים כל התיקונים האפשריים...

יש כאן בעצם גילוי מסעיר על מסע החיים שלנו:

נכון, לא דרשו מאיתנו לקפוץ לתוך מוקד או-טו-דו-פה בוער, אבל הקדוש ברוך הוא כן מפגיש אותנו עם המון המון רגעים בחיים שבהם אנחנו נדרשים לוותר על רצונות קטנים, על שאיפות אישיות, על כבוד עצמי, על רווח כספי לא מבוטל...

הרגעים האלה – הם בעצם מסע אחד ארוך של מסירות נפש!

קילופים קטנים של האגו, שיוצרים בתוכנו נפש שמחוברת לאין סוף!

וי' ד. יום אשר פָּרַחְתָּ? שָׁם!

אדם משקיע חיים שלמים ב'הגשמה עצמית', ומתעלם מהעובדה שכל ההגשמה העצמית הזו תמצא את עצמה יום אחד קבורה בתוך מסגרת בטון דוממת, מכוסה בעפר... הוא מעדיף לחשוב שהסיפור שלנו כאן הוא נצחי.

כי כאלה אנחנו, יש בתוך כל אחד מאיתנו ניצוץ אלוהי ששואף להיות נצחי, שמקווה להישאר קיים ומשמעותי עד אין סוף.

אומר ר' אשר: תבינו, כל מה שנוגע לגוף, גם אם זה מאוד חשוב ומאוד מכובד, וגם אם אלה דברים רוחניים – הכול הולך בסוף לאן שהגוף הולך! שום דבר מכל זה אינו נצחי!

הדבר היחיד שנשאר איתך לנצח, הם אותם מאבקי נפש שנלחמת עם עצמך בתוך החושך, לא להישבר, לא להתעקש, לא להיות מופקר, להמשיך להחזיק באמונה, למצוא את האור שלו יתברך בתוך האפלה הזו – זו הנצחיות היחידה שתישאר איתך!

כשחז"ל חושפים בפנינו את מה שעתידי להתרחש בעתיד הקרוב: 'לעתידי לבוא כל אחד נכוה מחופתו של חברו' – הכוונה היא בדיוק לזה!

כי תחשבו על אותו אדם, שכאן בעולם היה מוכר כמו איש חשוב, אפילו קצת מורם מעם. היה לו הרבה עם מה להרגיש חשוב. גם תורה וגם גדולה...

ופתאום, באותו עולם עתידי – הוא ימצא את עצמו מתמודד עם אותם דמיונות, נפגע מאותם קטנויות כמו בעולם הזה...

מהצד, הוא יבחין באדם אחר מהשכונה. אדם פשוט שאף אחד לא הרגיש זכות מיוחדת להשתדך איתו...

אבל אותו אדם זורח! אותו אדם מאושר! הוא מתענג על זיו השכינה!

והוא לא מבין: למה הוא כן – ואני לא?

הסוד, אומר ר' אשר, טמון באותו רגע חשוך אי שם, בעולם של אז...

כשאתה נקלעת אליו, לאותו רגע חשוך, נאבקת כדי לשמור על כבודך האבוד, נלחמת כדי להמשיך לשלוט. גם כששתקת מול עלבון של חבר – זו היתה שתיקה רועמת...

ואילו היהודי הפשוט הזה – הוא דווקא נלחם עם עצמו, עם האגו שלו, לקבל את רצון השם! לבטל את רצונו האישי! הוא נשך שפתיים מתוך הכנעה!

באותם רגעים לא נעימים – הוא קנה קנייני נצח!

דווקא באותו יום נסת, יום אשר ברחת', במקומות מהם כולנו רוצים לברוח – שם 'מושב טוב ישבת', אתה קונה את המקום הנצחי שלך!